

Où m'emenez-vous en voyage cette nuit? - Lin Yuan Shang /
Philippe Cibelle

teerde op dit festival al meteen in twee coproducties, met naast *Antropomorf* ook nog *Mijn solo voor Marie (vernietigd)*. Daarnaast was Vanrunxt ook nog te zien in *The Pickwick Man*, een solo uit de *Temperamenten-cyclus* van Jan Fabre, en als danser-choreograaf in de video *Ogni Pensiero Vola*. Bovendien heeft zijn prominente aanwezigheid op de planken en in de programmaraad van het festival er wellicht mee voor gezorgd dat ook verwante zielen Annamirl Van der Pluijm (drie keer) en Eric Raevens en Rosa Hermans (elk twee keer) opmerkelijk present waren, wat overigens geen afbreuk doet aan de artistieke kwaliteiten van de betreffende dansers.

Ruimte

Schrijven is schrappen. Een nabespreking bij een festival is niet zonder gevaar. De subjectieve zoektocht naar een lijn dreigt voorstellingen in hun zelfstandige entiteit te kort te doen. Voorstellingen worden tegen elkaar afgewogen, vergeleken op basis van soms erg oppervlakkige overeenkomsten. Wat niet past in het verhaal gaat overboord. Dat geldt des te meer voor een festival als De Beweging waar de verscheidenheid domineert, terwijl een

tekst pas leesbaar wordt bij gratie van een minimale eenheid. Misschien kan de virtuele ruimte die in de video *Ogni Pensiero Vola* van Stefan Franck en Bart Van Dessel wordt opgeroepen dienst doen als metafoor voor het labrynt waarin de recensent – en bij uitbreiding elke festivalbezoeker – zijn weg moet zoeken. Het oog klampt zich vast aan een fragmentarische visuele impuls, een stuk tekst dat over het beeldscherm tolt. Je laat je verleiden om mee te draaien met de woorden, in de ijdele hoop een uitweg uit de doolhof te vinden. Vaak volgt de ontzuivering, *trop is te veel*. Festivals geven voorstellingen een eigen context, een forum beperkt in tijd en ruimte waaruit nieuwe betekenissen oplichten. De organisatoren van De Beweging hebben ervoor geopteerd die contextualisering grotendeels aan de toeschouwer over te laten. Het kader werd doelbewust ruim gehouden, de inhoudelijke invulling is een zaak voor het publiek – dagpassen, keuzepassen en festivalpassen bieden hun diensten als gids aan. Soms werkte de botsing bij verrassing verrijkend, bijvoorbeeld als je een heerlijk naïeve, haast kinderlijke slapstickvoorstelling als *Sur Place* van De Daders plaatste naast de intellectueel ambitieuze video *Ogni Pensiero Vola*. Deze twee voorstellingen gaan net over ruimtelijkheid, en hoe die te ordenen. En in beide gevallen blijkt de ruimte gewoon niet te vatten. Immers: 'Controleert ooit iemand erop let?', luidt het motto dat De Daders aan Wittgenstein ontleenden. Telkens als de ruimte tussen de drie personages in *Sur Place* gedefinieerd lijkt, ontsnapt er weer een tafel, of een bloemenvaas, of een houten wand, of... Ook de voorstelling *Déjà Donné* van Simone Sandroni en Lenka Flory bediende zich van dezelfde naïeve vormtaal, zij het op een meer dansante manier. Zes cartooneske dansers gingen er onder een hemel van plastic bloemen op zoek naar een leefbare ruimte in een netwerk van relaties en uitvergroete gevoelens. Tevergeefs, verliefdheid leidt tot jaloezie, vriendschappelijke gulheid tot ontgoocheling. In de bekroonde video van Franck & Van Dessel was het de geestelijke ruimte van de herinnering die voortdurend aan de haal ging. Een artificiële oase moest soelaas bieden, in de Renaissance in de vorm van virtuele (tuin)architectuur, vandaag in de vorm van Virtual Reality.

Een enkele keer raakten de extremen elkaar, even vaak leverde de confrontatie van voorstellingen geen winst op en trapt de programmatoren zelf in de inhoudelijke gaten die ze hadden opengelaten. 'Deze ooverdovende tijd vraagt om stille gebaren,' luidens de openingszin van de programmabrochure. Wat

is dan het nut van de opeenstapeling van liefst tien voorstellingen in het keuze- en slotprogramma op de laatste drie dagen? Dat is geen confrontatie meer, dat is een kettingbotsing. Onafgewerkte toonmomenten (*Les Ballets C de la B*, die eigenlijk nog niets te tonen hadden, maar dat dan wel goed toonden) reden genadeloos in op de om 'stille gebaren' smekende solo van Marc Vanrunxt — *Mijn solo voor Marie (vernietigd)* werd zo bijna echt vernietigd. Onervaren jongeren als Ilse Roman en Randi De Vlieghe werden zonder onderscheid des persoons aan kort nieuw werk van Annamirl van der Pluijm geplakt – 'kleinschaligheid' werd hier blijkbaar gedefinieerd met de chronometer in de hand. De slotdagen leverden nog opmerkelijke hoogtepunten op (Vanrunxt, De Vlieghe, Van der Pluijm), als geheel gaven ze toch eerder de indruk van *kliëkjedagen*: alles moest weg.

Programmeren is schrappen. Los van die kritiek blijft de keuze voor echte kleinschaligheid en experiment met nieuw talent, die bleek uit de presentaties die De Beweging als (co)producer ondersteunde, uiteraard wel te verdedigen. Een aantal jonge kunstenaars mocht recent eigen werk voorstellen op het festival dankzij de productieonderbouw van De Beweging. Met wisselend succes. Inge Cauwenbergh bijvoorbeeld is geen onbekende voor het Antwerpse publiek. In 1997 was ze al aanwezig op De Beweging met haar werkplaatsproject *De Stilte der stenen*. Dit jaar was van haar *The bells in the tower talk to the moon* te zien, een minimalistische voorstelling die balanceerde tussen performance, mime en dans, zoals bijvoorbeeld ook het werk van de eveneens op De Beweging aanwezige Marian del Valle en Lin Yuan Shang dat deed. *The bells...* is een solovoortelling, maar Cauwenbergh vond in haar eigen schaduwspel medespelers. Een op zich weinig oorspronkelijk uitgangspunt – interactie met silhouetten op de theaterwand maakt een essentieel deel uit van de esthetica van de hedendaagse dans, een verwijzing naar het diverse werk van David Hernandez en Emio Greco kan als bewijs daarvan volstaan – waar de kunstenaar weinig aan kon toevoegen. Het eerste deel speelde zich af in een met gaas omspannen kooi van waaruit de danseres haar eigen lichaam 'ontdekte' met behulp van een zaklantaarn. Cauwenbergh omschreef haar voorstelling zelf als 'een werk dat liefst verder ingevuld wordt door degene die kijkt vanuit zijn leegte die hij erin vindt, als hij die vindt, als die er is.' Ligt het dan aan de toeschouwer als die in het beschreven fragment enkel een associatie ziet met een kind dat met de handen schaduwfi-